

Kelemen Györgyné

Az unatkozó vízcsepp

Falu szélén kis tavacska békésen ringót .szelíden fodrozódót . Néha kis csobbanások simogatták végig a partot . Délben kicsi tükre sima lett és mint végtelen tükröződött benne az ég kéksége . Partján zöldellő szomorú fűzfa állt ágai beleértek a vízben . Az ágak alatt kis békák zengték éneküket . A nyári nap kezdte ontani sugarait a szél sem lebbent .

A tavacska mélyén ami alig ért talán térdig , egy vízcsepp igen csak fészkelődött . Lökdöste társait azok meg félre húzódtak tőle . Fent a víz felszínén ilyenkor megjelent egy kis buborék , majd kidurrant apró kis hullámokat hagyva a tó ezüst kék felszínén .

-Miért izegsz , mozogsz ? - kérdezte a többi vízcsepp . Inkább te is pihenj . Végre nincs szél , se szelőcske , ki háborgatna minket .

- Ó ti lusták . Mindig csak ringani , ringani nagyon unalmas . Mindig picit előre , hátra semmi mást nem tenni . Hogy bírjátok ezt ?

- Bírjuk hisz víz cseppek vagyunk ez a dolgunk .- felelték a többiek .

- A napot úgy szeretném látni már . De itt lent alig jön át a fénye .- sóhajtót a cseppecske .

- Akkor mire vársz ? Menj fel a felszínre .

- Megtehetem ? Nem túl veszélyes , láthatom a napot ?

Cseppecske erőt gyűjtött és elrugaszkodott a tavacska fenekéről és elkezdett úszni felfelé . Úszót és úszót már alig volt ereje , mikor észrevette felért . A nagy iparkodásba egész a tavacska széléig ért .

Meggyűrődött egy picinykét körülötte a víz körülötte , majd a buborék durrant ki mellette . Erre a kis hangra figyelt fel a szomorú fűzfa .Egyik kis ága amelyik behajlót a vízbe kíváncsian pillantott oda .

- Jó reggelt . Én még nem ismerlek téged. Melyik szél sodort erre felé ? - kérdezte a fűzfa .

- Lent laktam a mélyben , mindig csak ringatóztam ,már nagyon untam . Feljöttem itt jó meleg van és még a napot is láthatom . Itt minden sokkal izgalmasabb .- felelte a kis csepp .

- Lent is kell lenni víznek , hogy itt fent is lehessen . Lent nem lenne víz a gyökereim nem tudnának inni elpusztulnék , kiszáradnék . - magyarázta a fűzfa .

- Engem ez nem érdekel ! Én többre vágyom az eget szeretném látni a napot .

- Jó akkor nézd csak . -válaszolta sértődően a fűzfa .

Még a békák is elhallgattak ily dölyfös beszédet halva . Csend telepedet a vidékre . Délféle megszólalt cseppecske .

- Bocsánat , kérlek szépen ne haragudj rám . Mond kedves fűzfa ág , itt sem történik semmi ?

- Nem értem ? Hajladozóm a szelővel , leveleim simogatják a víz tükkrét , téged is cirógatlak . Közben gyökereim iszogatóják a tápláló vizet , és azt mondod nem történik semmi ?

- Igen ,igen ringok a víz tetején a nap melege simogat . Mégis nem történik semmi . Bezzeg a felhők ott úsznak az égen . Nem igazság , én is szeretnék szárnyalni fent világot látni , nem csak itt ringani . Nekik jó ott fent .Sóhajtozott a kis vízcsepp .

- Menj akkor fel .- mérgeződött a fűz de nekem ne sóhajtóz . Menj a tó középíre ott melegebb a víz .

A kis vízcsepp oda úszott . Ott várt . A nap meglátta .

- Na gyere , ha már ennyire akarsz . Kezdte melegíteni . Cseppecske egyre könnyebnek , könnyebnek érezte magát . Egyszer csak kis pára lett belőle és szállt fel a magasba . Egész a felhőkig . Ott csatlakozott a többihez . Azon a nyáron viszont nagyon meleg volt . A napocska messze űzte a felhőket . Mikor azok esni akartak volna szélel szagatya szét őket . Tombolt a meleg a felhők meg csak úsztak az égen . A kis vízcsepp bejárta már a világot . Már mindent látott . Szomorúan nézte ahogy a föld szárad . Kiég a fű sárgulnak a fák levelei . Ő meg csak hízik és hízik egyre csak nő a semmit tevésben . Lent meg a kis tavak kiszáradnak a folyók összemennek . A nap viszont nem akarja szép arcát felhő fedje elzavarja mind . Egyszer csak ahogy így repkedett a kis vízcsepp a társaival együtt meglátta az ismerős falucska templom tornyát . Hová lett a tavacska kiszáradt . Mellette a szomorú fűzfa ágai még lejjebb hajoltak . Már a kiszáradás fenyegette .

- Jaj szegény fűzfa barátom . Szegény kis tavacska . - sóhajtott a vízcsepp . Majd meglátta napocska éppen nem figyel óda .

- Gyerünk lefele kiáltotta ! A többi társaival együtt nagy szemekben elkezdtek hullani . A szomjas föld csak úgy itta magába a vizet . Az eső meg nagy cseppekben esett . Feltöltötte a kis tavat . A madarak énekeltek a tücskök ciripeltek . A kis házikóban lakó emberek is kiáltlak , nem törődve vele eláznak .

- Végre esik az eső !- rikkantottak .

A kis vízcsepp ép a szomorú fűzfához eset , ki mohon beszívta . Odakerült ahhoz a kis ághoz akivel beszélgetett .

- Az életemet köszönhetem neked , kicsi vízcsepp .- hálálkodott a fűzfa.
Kicsi falu szélén kicsi tavacska vígan fodrozódik ahogy a szelő simogatja . Benne egy picike unatkozó vízcsepp .